

U MOJE DOBA, U TVOJE DOBA

Likovi:

DAN ZGUBIDAN – mršav dječak s pjegicama od sunca

DJED MIŠKO – brkonja širokog osmijeha, Danov djed

STARI HRAST – prastaro stablo razbarušene krošnje

SNJEŠKA – sova mudrica i seoska učiteljica

MRKI MEDO – medo vlasnik velikog imanja i košnica

Riječ autora:

Bok djede, bok bako! Kad ono – i oni su bili djeca! Ne tako davno, bili su djeca, velika, malena, razigrana, sramežljiva, ljupka i dražesna, neznalice i znanci, zaboravljivi, neshvatljivi, na pragu da postanu odrasli – kako će to proći? Što će dalje biti?

I djed je bio dijete, ali sada se ne može sjetiti tako lako, treba mu naša i vaša pomoć. Djed je malo luckast i zato će unuk i on morati skupiti snage i zajedno popuniti rupe u sjećanju!

Jednog dana, djed se toliko zapričao da je zaboravio da treba i slušati, a unuk se toliko uspavao da je zaboravio da svako dijete ima svoju priču. Zbog toga će morati pronaći ono što ih drži na okupu, ne bi li se vratili kroz vrijeme iz prošlosti u sadašnjost i pronašli kraj djedove bajke.

(Na sceni unuk i djed u polju žita, u dnu pozornice brdo iza kojeg izlazi sunce, sve nam to govori da je ovo djedova priča i da poprima oblik igre koju igraju unuk i djed, dobro im je poznata)

DAN / DJED (*u isti glas*): u moje doba, u tvoje doba

DAN: bilo je to jako jako davno

DJED: tako počinje priča svaka, to već vrapci na grani znaju, a znaju i vrana, orao, svraka

DAN: svako jutro, poštar je bubnjao na vrhu brda da pisma izdaleka donese (*bum, tres, bam, lom - predmeti koji prave razne zvukove*)

DJED: jabuke su bile velike kao Saturn, Jupiter i Pluton, okrugle kao mjesec

DAN: i dinosauri su hodali zemljom, i kruška bi pala svaki put kad se rodilo dijete (*poštarev bubanj uživo prati ritam pokreta u priči*)

DJED: sunce je bilo nisko i grijalo je polja žita i pšenice (*pogrbi se i glumi grijanje vatre*)

DAN: krave su bile kao danas pudlice, a purani i purice skakali su okolo uz noge dječaka i curica, guske i patke i kokoške

DJED: rasli smo visoko sve dok nismo sunce i mjesec dosegli, i u zvijezde se glavom zabili (*bum – BAM – poštarov bubanj*)

DAN: i onda smo se probudili !

(Maknu se sunce i klasovi pšenice, sada smo u dječjoj sobi današnjeg djeteta, predmeti nam to jasno i glasno pokazuju)

DJED (*prema publici*): što je ovo pitate se - ovo je priča moga djetinjstva, dok sam još bio mali, manji od pupoljka i latica, jako mali dječak!

Kako biste vi, djeco, započeli priču?

S bilo jednom ili čiča miča? (*reakcija publike*)

Što sve mašta može, to ste pokazali – tako ste krasni!

DAN: Ali deda, već kasniš, jer u moje doba, a to je danas, baš sada (*svi pokreti su ubrzani*), sve je ubrzano kao nikad prije, moji frendovi šalju videe i natječemo se čiji će najviše puta dobiti palac gore

I mi baš ne znamo koja je naša priča, još je smišljamo, neki znaju što će biti kad odrastu, drugi ne znaju - kod nas je sve moguće i sve nas tek čeka i očekuje, uvijek želimo više nego što možemo dobiti –

DJED: danas sve radimo brže, tako nije bilo u moje vrijeme, brže mislimo, brže se brinemo, brže veselimo, više svega imamo na dohvat ruke, na dlanu imamo čitav svijet, tako je danas biti malen

DAN: stalno slušamo kako možemo biti što god poželimo, i da ćemo do svemira otići, a nekad nam je teško cipele zavezati, od toliko slatkiša ne znamo odabrati koji idući pojesti!

DJED: iza sedam gora, sedam mora, brda i dolina, uvijek stigne poruka, šapat, glasina, cmok – poljubac!

DAN: Od toliko *bla bla* skoro sam zaboravio (*maše publici*), ja sam Dan, Dan Zgubidan! Nemojte reći dedi, malo sam nestašan, svaki dan slušam njegove priče koje jedna drugoj sliče, a mi smo jako različiti, deda je veliki i ima ohoho godina, a ja sam još mali

DJED: Kad si mali, što ti fali, ako si tužan, ti se požali, ako si veseo, svijetu pokaži kako lijepo pjevaš, plešeš i zijevaš

DAN: Ali ja neću pjevati, plesati ni zijevati, neda mi se, želim biti nestaško, želim otkriti što me čeka i želim što prije odrasti!

DJED: Nemoj mi reći, idemo se van loptati dok me opet u križima ne uhvati, nemoj opet čitavo popodne doma provesti, dok si ovako mali moraš uživati kako djetetu priliči

DAN (*oponaša starije*): uživaj ovo, uživaj ono, budi sretan dok si mali, bolit će te križa kad budeš veliki, boli me glava od toliko savjeta, šta ne mogu djeca malo odmoriti bez da nas netko opominje

DJED: ajmo zgubidane moj maleni, ti imaš pjegice koje su dar od sunca, zato trebaš izaći van i uživati dok sunce sija

DAN: zašto ti ne ideš, to ti je zdravo za kosti, i zabavno za moždane vijuge, a ja još rastem pa za mene nema frke, imam ja svoje ekrane (*oponaša video igre kao da su sličice ubrzanog crtanog filma*)

DJED: Kakva je to zabava u kojoj se ne uznojiš, ne ogrebeš, u kojoj ne poletiš? Na šta to sličí, ja to ne razumijem

DAN: Nisam više mali da me svake sekunde moraš paziti, bilo bi bolje da odmoriš umjesto da me pod budnim okom držiš

DJED: Znam ja da se svi igraju sa svojim vršnjacima, shvaćam da su bake i djedovi dosadni, ali moraš pronaći druge načine da se zabaviš

DAN: ali deda, danas je sve drukčije, tvoje priče su možda prije bile uzbudljive, ali one su meni toliko nepoznate, stalno tražim zabavne stvari, a opet mi je tako dosadno!

DJED: tebe nešto muči, reci što je, *zaključ zaključ*, neću reći nikome

DAN: puno toga me muči deda, ali kad si mali, svi očekuju da si veseo -

DJED: kao patka i kokoška –

DAN: da sve ponavljaš kao papiga!

DJED: kad si mali, vrijeme stane, penješ se na višnje grane

kad si mali, a svijet je velik, ne znaš kamo krenut', i kud' se okrenut!

kad si mali, sve se čini veliko i nepoznato -

samo stani i osjeti kako je to kad si mali,
i mi odrasli smo nekad bili mali, samo smo narasli,
u duši smo još djeca, zaigrana, plešemo, drvene konjiće jašemo,
kad si mali, godine su kao nezrelo voće, slatke i kisele u isto vrijeme

DAN: rekao si mi da si se uvijek penjao na visoke višnje i grickao voće

DJED (*kao vitez*): čuvaj se, višnje najviša, nema visine koju neću osvojiti!

DAN: da sam barem malo stariji, mogao bih s police sve dosegnuti, i sunce s neba skinuti, mogao bih jesti slatko kad god poželim

DJED: ali kad se žuriš odrasti, nemaš vremena ljepotu u svemu vidjeti

(Na scenu se po potrebi izvlače dijelovi svijeta iz djedove priče, što nam pokazuje kontrast između prošlosti i sadašnjosti)

DAN: Šta si ti htio bit' kad odrasteš? Kako si znao da više nisi mali, nego da si velik, i da moraš sve, i da možeš sve što želiš?

DJED: Nisam imao pojma, tada sam jedva čekao da izađe sunce i da se mogu igrati s drugom djecom i tražiti kutke koje još nismo istražili po šumama, dolje do rijeke kad je odmicao dan

DAN: i vukovi bi došli pod prozor navečer i zapjevali –

DJED: huraaa aaauuuuu mi smo vučji zbor, svi ostali stoj!

DAN (*u borbenom stavu*) i onda ste vježbali karate i tako ste ih otjerali!

DJED: Nismo znali karate, ali nismo se divljih zvijeri bojali, svi smo na istom mjestu živjeli, šumu smo dijelili i zato smo dugo u noć kartali

DAN: i srne ste grlili i iz ruke ih hranili!

DJED: čak i opaki lovci su mazili srne kad nitko nije gledao, a nekima su i rogovi izrasli od toliko druženja sa šumskim životinjama

DAN (*prema publici, rukama se pravi da ima rogove*) Vidite me, ne vidite me! Neću lagati jer to nije lijepo, dedine priče mi već izlaze na uši, i na nos kad kihnem, apćiha!

DJED: Nazdravlje!

DAN: Ali on se uvijek sjeti nove avanture, to je moj djed Miško, već je veliki, a voli priče kao malo dijete, ima brkove kao mali miš -

DJED: kad sam bio mali, meni bi samo rekli evo ti lopata, idemo na oranje, u polje tamo dolje, čujte i počujte, neka sve odjekuje, kopaj

DAN: pa sam kopao po ormarima i starim stvarima, ispada da je deda govorio istinu, njegova obitelj bila je jako siromašna, ali svi su se voljeli kao da je to sve što imaju, kao da nema sutra, samo danas i sada

DJED: tako je to bilo u moje doba...

DAN: Mog dedu je donijela zima (*brrr smrzava se*)!

Ne, ne, bilo je ljeto! (*cvike za sunce*) Sve je bilo tako vaauu!

DJED: Jučer sam rođen, a već danas igram kolo, op, op!

DAN: Bilo je to doba kad se puno išlo po šumi, deda kaže da je njegova kolijevka stalno drndala gore-dole, kao kočija koju vuku magarci, a njegova obitelj, uvijek su se držali skupa!

DJED: Još jedna priča, i još jedna priča, još jedna, i još jedna, i još jedna

(Dan prvo začepi uši, pjeva si glasno tako da ne čuje druge zvukove, jurca okolo samo da ne bi čuo iduću priču, to je kap koja prelije čašu)

DAN: Znaš, nije tako kako se čini, stvarno volim tvoje priče, nije da ih ne želim slušati, ali nekad sam kao, kao da tvoje priče i priče današnje djece nisu nimalo slične...

DJED: kao da nemamo ništa zajedničkog?

DAN: tako mi se čini, jer u moje doba, više nema takvih priča

DJED: kako ne bi bilo, za to moraš priču doživjeti, a ne samo čuti i slušati, da bi znao kako je to zapravo bilo, moraš u čuda vjerovati

Ovako je to bilo, išao sam u školu, bila je mećava!

(Sa scene se odvlače preostali dijelovi Danove sobe, snijeg sve pokriva i pada u velikim pahuljama, u oblicima zvijezda, sunca, mjeseca)

DJED: Bio je gust i dubok snijeg, obukao sam veliku kapu koja nije bila za dijete moje veličine, ali druge nismo imali *(oblači kapu koja izgledom podsjeća na šarenu gljivu)*. Navukao sam čizmice i po ledu sam se klizao, sve da bi s košarama do cilja stigao

DAN: Šta se desilo s mojim stvarima, kakva je ova zima?

DJED: Nije šala, ovo je opaka priča, čizmice su mi se punile vodom dok sam gackao snijegom, gumbi su zveckali dok je snijeg padao

DAN: Vidi smrznuto jezero!

DJED: Bio sam malen, a odjeća mi je bila velika, morao sam odnijeti košare koje je moja mama isplela, do susjeda na rubu šume, da nam u zamjenu za košare da voće i povrće za bracu, seku, za cijelu cjelcatu obitelj, bilo nas je puno, a imali smo malo

Sve je pokrio snijeg, i morao sam svoj zadatak obaviti, košare odnijeti (*izvodi onomatopeju puhanja vjetra i huk sove*)

(*Dan i Djed se od velikih pahulja snijega ne mogu vidjeti, prolaze jedan pored drugoga, kroz noge jedan drugome, saginju se i preskaču jedno drugo u snježnoj kombinaciji lovice i igre skrivača*)

DAN: Što je bilo dalje? Kako ćemo se izvući iz ove priče?!

DJED (*češe se po glavi*): Kako ono ide, što se dalje zbilo?

DAN: Možeš ti to, znam da nisi zaboravio!

DJED: Sjećam se samo mirisa drva iz dimnjaka, kad je bila ljuta zima, uvijek bi nam svoje grane poklonio Stari Hrast.

DAN: Nije sada bitno drvo, reci što se desilo prvo!

DJED: Ne mogu se sjetiti, imam rupe u sjećanju koje treba popuniti, sve dok se priča ne ispriča do kraja – zapeli smo!

Idi i sâm pronađi kraj priče, ne mogu ti sve otkriti jer se ne sjećam više! (*pod jakim vjetrom odleti kapa koja sliči na šarenu gljivu, frkne i padne odmah pored Dana koji je uzima i oblači*)

DAN: Kako da znam što mi je činiti bez tvoje pomoći?

DJED: Prvi izazov je krenuti i strah iza sebe ostaviti!

Zatim ćeš morati proći izazove mede i sove! Sova će ti pomoći, medo će ti odmoći, ali oboje su ti važni da obaviš zadatak koji te čeka!

Ne zaboravi pratiti huk sove, ona će te na pravi put odvesti!

Zatim ćeš morati košare odnijeti kod mede na rubu šume!

DAN: Ali ja nisam tako hrabar, ne znam kamo krenuti...

DJED: Ti već imaš sve što trebaš, samo slušaj što ti srce govori!

Kuc kuc, kuc kuc, kuc kuc

(Djed se gubi u zametu snijega, odlazi iza stabla koje je pokretno tako da mu ruke čine grane Starog Hrasta koji se pomiče dok puše mećava)

DAN: Kako ću sve sâm, a deda se ne sjeća! Kad bi bar imao nekoga da me zagrlji! *(tumara šumom i dolazi ispod Starog Hrasta)*

STARI HRAST *(pruža zagrljaj)*: Sakrij se ispod mene dječake, tvoje su pjegice od sunca, mi smo ista sorta, ja sam staro stablo hrasta.

DAN: Ne znam, što ćemo ti i ja skupa, nemamo ništa zajedničko, ja sam još mali, volim si govoriti da sam veliki, a koliko si ti star?

STARI HRAST: Imam godina duplo kao tvoj deda, ali to nije bitno kad je u pitanju ljuta zima, zato dođi, ispod moje krošnje se skloni.

DAN: Imaš pravo, moram u zaklon od vjetra!

(otvori se srce Starog Hrasta koje Danu pruža utočište – ognjište, vatra gori i iskre frcaju okolo kao krijesnice)

STARI HRAST: Znaš maleni, mene su mnogi probali posjeći, al' kad je najviše trebalo uvijek bi se na mene oslonili, kad im je srce bilo slomljeno il' kad je vani bilo ledeno, dao bih im svoju granu da se zagriju

DAN: A što ti radiš osim šta stojiš ovdje po cijeli dan?

STARI HRAST: Stojim i postojim, takav ti je moj svijet, i slušam priče koje mi šapuće vjetar sveznalica, ali nije mi se javio već dugo, zima je ljuta i stalno puše ova mećava

DAN: Meni deda govori da previše stojim i ne igram se vani s frendovima, čak i kad je vani sunčano

STARI HRAST: Stajao sam ovdje pred mnogo godina kad je tvoj deda prolazio s košarama kroz mećavu

DAN: Kako da do kraja ispričam ovu priču? Ja bi doma!

STARI HRAST: Mogu ti samo reći da je dedina košarica od mojih grana ispletena, zato je tako čvrsta i najveću mećavu je izdržala. I tebi treba košarica (*Stari Hrast pruža Danu pletenu košaricu kao školsku torbu*)

DAN: To je ista kakvu je deda imao pred puuuno godina!

STARI HRAST: Mnogo putnika je prošlo pored mene i sakrilo se ispod moje krošnje, bilo je to jako davno, i ja sam bio dijete, kad se samo sjetim, svi smo mi odrasli bili djeca jednom

DAN: Ne znam ni svoju priču, kako da izmaštam ovu priču do kraja?!

STARI HRAST: Tako ti je to uvijek i svuda, u dosadi se poznaje zabava, kad ti je dosadno, smisli nešto novo, nemoj čekati da ti ideja padne na pamet, onda ćeš čekati kao ja – oduvijek i zauvijek

DAN: Okej gospon hrast, idem ja dalje do ruba šume, da dođem do mede i odnesem košarice!

(*Stari Hrast ostaje iza dok Dan korača odvažno naprijed - jedan korak, drugi korak, jen' dva, hopsa sa*)

Meni kad hodam, uvijek mi je fora nešto pjevušiti, volite li vi govoriti sebi u bradu, fućkati, onako za svoj gušt vrludati?

Što to vidim: šešir! Lješnjak! Tamo je češer! Kesten!

Ponavljajte za mnom!

Nije baš lako, malo je zapetljano!

Šešir, lješnjak, češer, kesten

Potočić, slapić, prečica, zečić

Žirevi, žabe, miševi, šišmiši

Ponavljajte za mnom, još brže! Zum zum!

Još brže da do medinog brloga stignemo što prije!

(reakcija publike)

Morao sam proći kroz mračnu šumu i pored Starog Hrasta, i načulio sam uši kao zeko s veelikim ušima, da čujem glas sove koja me dalje u avanturu zove, da odnesem košarice i otkrijem kraj priče ove!

SNJEŠKA: Stoj, stani, cap cap, stoj na sav glas, ni makac!

(Snješka ne vidi najbolje i zato se neobično izraženo približava Danu dok govori, jako blizu kao da ga gleda povećalom, još bliže, i još malo bliže)

DAN *(prema publici)*: Kakav je to glas? Vidite li otkud dolazi?

(reakcija publike, pretpostavlja se da oni vide Snješku i ukazuju Danu da je iza njega, ispred njega, sve dok on ne skuži)

SNJEŠKA: Zemlja zove Dana, Zemlja zove Dana!

DAN: Šššto? Kakva zemlja?

SNJEŠKA: Sada si u pričozemskoj, dobro nam došao!

DAN: Ššto je to?

SNJEŠKA: Ništa posebno, ovo je zavičaj u kojem je tvoj djed proveo djetinjstvo, kad je bio mali kao ti

DAN: Što si ti?

SNJEŠKA: Ja sam sova Snješka, a ti si Dan Zgubidan!

DAN: Kako znaš moje ime?

SNJEŠKA: Maleni, to je zato što ja znam imena sve djece, ja sam sova mudrica, školska učiteljica

DAN: Ako si tako mudra, zašto nas ne odvedeš iz ove priče?

SNJEŠKA: Ne mogu ti pokazati kamo dalje kroz priču, to ti je zato što više ne vidim kao nekada, prije po mraku nisam trebala naočale, po danu još manje, a sada je takvo stanje da slabo vidim

DAN: Ali kako ću ja dovršiti priču koju ne znam?

SNJEŠKA: Nije u mojoj moći da prekinem pričanje priča, morat ćeš priču shvatiti prije nego što se ona završi, imaš košaricu koju moraš odnijeti?

DAN: Imam košaricu, ali ne znam kamo dalje, ne znam kako da dođem na susjedovo imanje, kod mede na rubu šume

SNJEŠKA: Mogu ti reći što je bilo prije, kokoš ili jaje, dok je tvoj djed išao u školu, ja sam mu bila učiteljica najdraža

DAN: Ma daj, kakav je deda bio dok je bio mali?

SNJEŠKA: Nestaško jedan neposlušan, vidjela sam ga na putiću kako ide do škole, ali tog dana nije došao u školu

DAN: Pa di je nestao?

SNJEŠKA: Nije me poslušao i kroz mećavu je otišao, mogao se smrznuti, sva sam se zabrinula kao da sam sokola vidjela

DAN: Zašto bi mali deda otišao kroz mračnu šumu i još kroz snijeg?

SNJEŠKA: Jao si ga meni, što je najgore, sreli smo se na snježnoj livadi, i nije me ni pozdravio, samo je otišao!

DAN: Ali sovice, ako je on nabio kapu na glavu ovako (*pokaže kako sa svojom šarenom kapom*), nije te mogao ni čuti, a kamoli vidjeti

SNJEŠKA (*iznenađeno*): Ne čuješ me? Ne vidiš me? Ni mu ni bu?

DAN: Ništa ne čujem, ako je mali deda ovako navukao kapu da mu preko očiju pada, nije vidio ni slona ni mrava!

SNJEŠKA: Ajme meni, stalno sam se držala znanja iz knjiga, i na sve sam pazila, ali nikad nisam opazila da je mali deda pored mene prošao – samo zato što mu je veliki šešir okice prekrio!

DAN: Mora da je imao razlog, sigurno ne bi samo tako bio neposluško

SNJEŠKA: Nije bilo kolača i slatkiša, njegova obitelj nije imala mnogo, ako je bilo sreće imali su peciva i krušne mrvice

DAN: Tako znači! Zato je poslije škole otišao do susjeda da mu odnese košare u zamjenu za voće i povrće

SNJEŠKA: Bio je nestašan dječak, tvoj djed, manji od makova zrna, manji od trna ruže, manji od puževe kućice i izgledao je kao da se skriva ispod velike zimske kape

DAN: Stvarno, to je bio moj djed? A sad je ovako veliki?

SNJEŠKA: Samo zato što deda sada ima velike brkove kao miš, ne znači da nije jednom bio dijete, ne zaboravi maleni, nismo tako drugačiji, često smo sličniji nego što se čini

DAN: Htio bih znati što ću ja biti kad odrastem, čini mi se kao da mi ništa ne ide, često su mi slova i brojevi jako dosadni i nemam fora priče

SNJEŠKA: Znaš, tvoj deda možda je bio nestašan, ali takva su djeca, nikad ne znaš čega će se dosjetiti, zato imaju odgovore koje nama odraslima ponekad nije tako lako otkriti

DAN: Mislim da si se ti malo zeznula s mojim dedom, nije on tako loš kako si mislila, puno toga ga je mučilo, i zato nije poslušao kad si mu rekla da ostane dok mećava ne prestane

SNJEŠKA: Nije uvijek lako biti dijete, nekad je teško zavezati tenisice, pričati s roditeljima, razgovarati s frendovima o stvarima koje te muče, obući majicu na pravu stranu, sjediti mirno u klupi kad ti se skače i trči, sve ja to kužim, i ja sam jednom bila malena

DAN: Nama djeci stalno pune glavu opomenama i zadaćama, i znam da ću puno naučiti, ali nekad mi je glava toliko puna da bih volio sve to odučiti i sve priče zaboraviti! I ispričati nove!

SNJEŠKA: Vidi vidi, što ja to vidim! Otvorile su mi se oči! Više ne zamjeram stvari iz prošlosti, vrijeme je za nove priče!

DAN: Pa da, moram odnijeti ove košarice do mede na rubu šume!

SNJEŠKA: Što to moje oči vide, prošle su tolike godine, i sada su opet bistre, odjednom vidim preko planine!

DAN: Kako ću dalje ispričati priču i preći preko gòre tamo gòre?

SNJEŠKA: Snježno brdo je zapravo hrpa snijega, šuplja iznutra, tako je naše znanje, krhko, ali vrijedno, jer na njemu stojimo, zato pazi mali – i ja sam bila dijete jednom, teško se smijati kad bi bilo najlakše plakati!

DAN: Ne mogu plakati dok dedu ne pronađem, toliko mi nedostaje! Imao je šašave priče i meni su zvučale nestvarno, ali uvijek bi bilo stvarno kad me zagrlio i kad je najbolje palačinke ispekao

SNJEŠKA: ja ću na svojim greškama učiti, i sada ću prhnuti i ovaj vjetar otpuhnuti, a ti kreni dalje kroz smrznuti brrrlog, prođi i ne okreći se, djeda pronađi i reci da ga pozdravlja – stara učiteljica

DAN (*prema publici*): Iza planine, još malo pa smo tamo, iza JEN', DVA, TRI, ČETIRI planine, okrugle, ravne – ajmo brojati planine – jedna velika, jedna mala...

kada čučnem, to je livada, a kad se ustanem, to je planina, kužite?

pa hajmo svi zajedno! Planina! Livada! Planina! Livada!

(*pauza, reakcija publike*)

Idemo sada u nove pobjede, odnijeti košarice!

(*glazba su udaraljke koje zvuče kao pruće i šiblje u šumi*)

DAN: Morao sam proći pored Starog Hrasta kad mi je falio zagrljaj, pored škole i učiteljice sove, na snježno brdo, da do medene košnice dođem

Morao sam proći razne nevolje, zasukao sam rukave i plivao preko rijeka i potoka, rekli su mi – znaš da ti to možeš, skoči i reci hop, hip-hop, neka te nosi znatiželja i divljine zov!

I došao sam wooohoo!! Kakvu to čujem buku?!

(*na sredini velika košnica, posvuda okolo brdo voća i povrća u svim bojama, na prvi pogled je jasno da susjed ima bogato imanje*)

MEDO (*govori dubokim gromkim glasom, a ipak – ponekad mu iz grla izlete zvonki visoki tonovi, kao pjev ptičice, čega se jako srami i pokušava sakriti*): Odakle si ti dečko došao ovamo?

DAN: Moj deda je zaboravio kako priča završava, a ja mu pomažem da popuni rupe u sjećanju tako da se vratimo doma u danas i sada.

MEDO: Nemaš ti pojma, priče su za male bebe, zapeo si ovdje kod mene! Grrr, a ne čekaj, ovako ide rika: Rwaaaa, apćiha! (*glasna rika koju prekida kašalj i glas ptičice*)

DAN: Šta ti radiš u ovoj priči?

MEDO: Što radim? Dovršavam svijet, svijet je nedovršen, sve mora biti savršeno, moje imanje je veliko i ne mogu stati

DAN (*prema publici*): On ima tu strašnu bolest – odraslost! kašlje, kiše, nikad se ne smije - previše radi!

MEDO (*dobaci mu košnicu punu pčela*): Eci peci pec

(*Medo i Dan se dobacuju košnicom, izgleda kao igra vrućeg krumpira*)

DAN: u rupu skoči mali zec

MEDO: a u rupi vjeverica

DAN: eci peci pec (*Medo pokazuje zube, Dan mu vraća košnicu*)

MEDO: moje, moje i samo moje, ovo su moje pčele! Maja, Anabela - upoznajte se, Medo je ovdje gazda, Medo ovdje vlada! (*ponovo mu duboki glas prekidaju visoki tonovi ptičjeg pjeva*)

DAN: A medo, zašto ti tako govoriš?

MEDO: Ko' se usudi pitati?

DAN: Možda ti mogu pomoći.

MEDO: Neću nikada otkriti!

DAN: Imam košaricu za tebe.

MEDO: Kako si mećavu prošao?! Ja sam se sa zimom posvadio! Neću zimski san! I zato se zima naljutila i snažan vjetar poslala.

DAN: Došao sam ti dati košaru, pletenu kako si tražio.

MEDO: Nije ti ovo ježeva kućica, ja sam medo i ovo je moja kuća! Moram posaditi živicu koja ide do neba.

DAN: Ja sam tu zbog priče, trebam pronaći svog djeda.

MEDO (*kroz suze*): Ajoj! Priče! Meni nitko nije pričao priče! Šmrc!

DAN: Ja ću ti ispričati jednu! Bio jednom moj djed, on je super!

MEDO: Sav sam se raspekmezio, uvijek sam se pravio previše odrastao, a i ja sam bio dijete jednom, ne tako davno!

DAN: Super da nisi zaboravio, tako je lijepo biti dijete, ja ti to znam!

MEDO: Nitko mi nije pričao priče dok sam bio mali, i zato mi u grlu uvijek pričaju ove ptice i nikako da zašute, grrr

DAN: Kužim Medo, nema problema, tu ti je košarica koja ti treba

MEDO: Ajme do neba sam zahvalan, uzmi i košaru i meda, i voća i povrća, što će to meni, meni ne treba zaliha, samo da me posjete susjedi, zato ću se ljutoj zimi ispričati da se odljuti!

DAN: I pusti ptice da odlete, samo otvori usta i reci aaaa na proljeće!

MEDO: Imaš pravo, neka odlete, kad te bilo što brine, sjeti se priče!

DAN (*pripovijeda*): I tako je deda odnio košaricu punu voća, povrća i slatkog meda doma do svoje seke i brace, do mame i tate, i svi su bili sretni, ne zbog pune košare, već zato što se deda kroz mećavu vratio, i svi su se zagrlili kao da nema sutra, samo danas i sada

DJED: Brzo, požuri, nemamo vremena, kuća je poletjela od toliko uspomena

(Povratak u Danovu sobu. Soba je ista kao prije, samo uz dodatak predmeta koje su donijeli iz svoje šumske avanture: pletena košara, kapa koja izgledom podsjeća na šarenu gljivu)

DAN: Deda! Uspio sam ispričati priču, popunio sam rupe u sjećanju!

DJED: Znao sam da ćeš uspjeti, zgubidane moj maleni! Kako je bilo proći mračnom šumom?

DAN: Malo sam se bojao, neću lagati, ali stanovnici šume su mi pomogli, znaš deda, i oni su bili djeca, kad su vidjeli mene, sjetili su se kako je to bilo i skroz su se razveselili

DJED: Nisam sumnjao da će biti tako

DAN: Znaš, činilo mi se kao da su moje doba i tvoje doba toliko udaljeni, i da moramo jako dugo hodati da bi se pronašli

DJED: Kao da moje doba i tvoje doba nemaju ništa slično!

DAN: Ali nije tako, zapravo smo sličniji nego što se čini.

DJED: Bojim se da sam ja jedini posjetio sva ta mjesta na kojima si bio, snježno brdo, šumu prački i medvjede košnice, kukulele!

DAN: Sve su to lijepe uspomene djede, budi sretan što si sva ta mjesta obišao, a godine su ionako samo broj, ali sada imaš mene, što će ti pračke ili medvjed! (*snažno zagrlj djeda*)

DJED: Ne znam kako se igrati s tobom, nisam mlad kao tvoj tata, ni hip i kul kao tvoja mama, ja sam samo tvoj deda i tako mi i treba (*širokog osmijeha*)

DAN: Da, ti nisi hip, ti si star kao dinosaurus, mahune i kupus, ali volim te takvog kakav jesi, i neću da si imalo drugačiji!

I ne moraš izmišljati stvari da me zabaviš, meni je svaka tvoja priča zabavna, volim te, čak i kad si dosadan! (*vrte se u zagrljaju kao smiješan vrtuljak kojem se zavrtilo u glavi*)

DJED: I ja tebe volim, čak i kad me ne slušaš!

DAN (*prema publici*): Sada znam kako je deda proveo djetinjstvo, a što će biti iduće, kako ću ja jednog dana biti veliki, da mi je samo znati...

DJED: Život čeka da ga otkriješ, i sve će doći u svoje vrijeme, kad na vrbi rodi grožđe, kad se sunce i mjesec spoje i nebo oboje

DAN: Kao gljiva poslije kiše, vidi me kako rastem, što ću sve otkriti, ovako malen, a već sam veliki

KRAJ